

Noční můry

Kdysi dávno, v daleké zemi, žil byl jeden příliš hamižný a arogantní král se svou zpupnou družinou šlechticů a šlechticů. Žili byli v tuze roztomilém kraji, sluncem a všemi barvami zalitým, lesy a loukami přetékaným a zvířectvem oplývajícím, ale protože tam žila taková panovačná čeládka, ostatní lidé tam měli těžké žití. Král své poddané ždímal daněmi na sucho, nadto přijímal mnoho nesmyslných zákonů, kterými si zajišťoval neomezenost své vlády a nesmrtelnost svého odkazu. Jedním z takových hloupých zákonů byl i jeho motýlí edikt, který v posledku znamenal konec krále samotného.

Motýlím ediktem dal král jasně najevo, že „motýl, to není živočich, nýbrž majetek, který je třeba vlastnit“. Motýlí křídla tak kvůli jeho slovům ze dne na den zaujala místo po boku drahých kamenů a šperků, kterými se kdekdo honosil a jinak se ukazoval.

Bohatí motýly lovíli ve velkém, pořádali hony a lovy, samotný král jich vlastnil velikánskou sbírku. Ale i obyčejní lidé se podíleli na jejich úbytku. Mnozí z nich se vydávali na lov, odkud se vraceli s pestře zdobenými úlovky, které posléze prodávali na trzích za peníze. Čím většího a barvitějšího motýla jste přinesli, tím větší odměnu za své úsilí jste získali. Zároveň platilo, že král odměňoval vždycky nejlépe.

V podobném duchu se neslo několik nastávajících měsíců, lidé motýly lovíli, hledali a honili, dokud se po nich ve volné přírodě na dobro neslehlá zem. Nezbyl tam vůbec žádný.

Krále to sice šťastnějším neučinilo, ale se svým výsledkem byl spokojený. Byl si jistý, že na světě neexistuje panovník, který by měl větší sbírku motýlů. Svým počínáním získal nespočet zajímavých a jistě krásných exemplářů. Pár dní mu to přinášelo jisté potěšení, než zase dostal chuť na něco jiného. Nikdy neměl klid.

Ano, vždy si král alespoň na chvíli odpočinul ve spánku, zregeneroval zmožené tělo a vyčistil mysl, jenomže ten mu byl zcela nově odepřen. Krále totiž počaly sužovat děsivé noční můry. A nejen to. Noční můry začaly sužovat celé království.

Těch, co do postelí uléhali s klidem v srdcích, bylo náhle poskrovnu. Jakmile tma přikryla celou zemi, všichni nenasytní lidé neklidně odcházeli do říše snů.

„Co se to s naším královstvím děje? Vždyť to je pohroma,“ stěžoval si přes den král svým rádčům. „Proč nic neděláte? Jste přeci mými rádci. Zastavte to.“

Jenže i když všichni unavení rádci dávali hlavy dohromady, na nic kloudného nepřicházeli. Jediné, čeho si všímali, bylo, že noční můry k lidem přicházejí společně s můrami. Můru, jednoho z nočních motýlů, vždycky lidé považovali za špatné znamení. Nyní si ovšem šuškal úplně každý, že můry přinášejí trest za jejich dřívější počínání.

Král to přiznat nehodlal. Místo toho rozkázal, aby se můry, stejně jako krásní denní motýli, pochytaly. Na lidské pověry nevěřil, proto jim chtěl učinit přítrž.

Jenže kdekdo se jeho rozkazu vzpíral, odmlouval a všemožně se bouřil. Můra byla mezi lidmi považována za magické stvoření, již si není radno zneprátnovat.

Král to samozřejmě nemohl nechat jen tak. Společně se skupinou nejvěrnějších služebníků se vydával do útrob temných nocí, jednak aby potrestal své neposlušné poddané, jednak aby pochytal všechny můry sám.

„Už se dočista zbláznil,“ šeptali lidé jeden druhému, když spatřovali znaveného panovníka usedat na svého oře, jak s mečem vyráží na lov můr. Ten po cestě švihal zbraní ze strany na stranu, jako by si prosekával cestu trním, doufaje, že se zbaví svého nečistého svědomí.

Leč hlas svědomí nemůže umlčet meč ani násilí. V takovém případě zbývá pouze uznat vlastní chybu a pokusit se napravit, co ještě napravit jde.

Tenhle nabubřelý král by ovšem svou chybu neuznal ani za všechno na světě. Ve snaze utéct sám sobě a svým špatným snům bloudil dlouho po světě, dokud konečně nenašel klid v podobě věčného spánku.

Tím naštěstí přešly státní záležitosti z krále na jeho dceru, která byla nejenom rozumná, ale také ohleduplná. Ta s okamžitou platností zrušila motýlí edikt a mnoho dalších hloupých nařízení a zákonů a veškerá zvířata v zajetí vypustila tam, kde vždycky byl jejich domov – do přírody.

Mnohým lidem se tak zlepšil spánek, aniž by si uvědomovali, že to všechno jenom díky oněm motýlům. Proč? Protože zatímco v noci můry přinášely noční můry, tak babočky, bělásci, žlutásci a mnoho dalších denních motýlů přinášelo dary shůry.

Možná si říkáte, proč pak vlastně nevychytali všechny noční můry. Neměli by pak jen to dobré? Já vám jednoduchou odpověď nedám, protože žádnou nemám. Jen řeknu tolik, že všechno má nějaký účel, i když ho člověk na první pohled vidět nemusí. Stejně jako ty noční můry, které na nás tak často dotírají.